

Aarm a Reich

Téäterstéck an zwënn Akten

vum

W. GOERGEN.

Musék v. Här Kapëllemeëschter Fern. MERTENS.

SOCIÉTÉ POUR LA PROTECTION DE L'ENFANCE.

REVUE DE LA CRÈCHE DE 1914.

Aarm a Reich

Téâterstéck an zwên Akten

vum

W. GÆRGEN.

Mat Muséck vum Här Kapèllemêschter Fern. MERTENS.

Letzeburég

Drock vum Jos. BEFFORT

1914.

PERSÖNEN:

De Breiesch Klôs, en Dolëner.

D'Grët, seng Fra.

D'Grëdli

De Pîrchen } hir Kanner

D'Kätt, èng Nôpesch.

D'Prèsidèntin

De Prèsidènt

Patronèssen

Den Dokter

} vun der Crèche.

Kanner.

Schwesteren.

De Josy, en Zaldôt.

E Stodènt.

Èng Barongin.

(Den èschten Akt spilt sech ôf an ènger Stuff vun
ârme Leit; dén zwëten an der Crèche. Zwöschen dén
zwê Dêler lét èng Zêit vu 6 bis 7 Mént.)

I. Akt.

(An ènger Stuff vun ärme Leit. Eng Mamm mat hiren zwë Könnercher, Grédeli a Pírchen. Si kent an d'Stuff, u jidder Haq̄d e Klèngt).

D'Mamm: Kommt, Könnercher, mir gin an d'Stuff; dobaussen erkâlt ên sech d'Hîerz am Leif. De Pappa wèrd secher geschwö kommen.

D'Grédeli: Gèlldu, Mamma, da mechs d'ons ower och e klèngt Feier an den Uowen? Meng Fangeren du mer esö wë.

D'Mamm: Gewöss, mei Kaq̄d; nach ên Amènt Gedold! (Firsec). Dât gêt mer wë e Stech dûrch d'Hîerz, dass dë ärme Wîrmercher sô frë schonn d'Batterkêt vum Lîewe schmâche müssen, wann âner Kanner nômme Fréd a Plesëer hun, Hîerz-wât-begiêrs-de krëen ann esö wënegstens aus hirer Kannerzeit sëss Erônnerongen materiwerhuelen an den Ierscht vum spëdere Lîewen. Kuckt, ech vergonne jidderèngem alles Gudds, mé heiansdo iwerkent mech dach bâl èppes, wë Nêid ann Ierger — den Härrgott wöll mer et verzeien — wann ech gesin, dass dë èng alles hun, sech alles erlâbe können, wann dë âner Krott leiden a knapps e puer Fatzen hun fir de Blös ze bedècken.

De Pirchen: Mamma, ech sin hongerech.

D'Mamm: Gleich, mei Könni. (Fir sech.) O Gott, o Gott, ech verzweiwelen! Kê Mäufel Bröt, am Schâf, kê Kuel am Uowen, ann nach këng Aùssicht dass et bësser gêt. Gier gëf ech schwârzen Hunger leiden, wann ech nach de Kanner könt hirt Genige gin. Gëf dach e guddes Gësch, dass mei Maḡ haut wënegstens èppes ze verdenge krit! Mè d'Zëite si schwëer ann d'Gèld ass rar. Dé virege Mont hât ech alt probëert, fir sëlwer e puor Stonnen den Dâg schaffen ze gôen, wel èng Nôpesch sech offerëert hât, meng Kanner dë Zëit ze iwerwâchen. Mè dir wösst jo wë dât gêt. Wë ech fort war, ass meng gutt Fra klâtsche gâng ann d'Kanner hâten ons d'Bètt, dât ênzecht wât mer hun, a Brand gestach. E Gléck bei d'Ongléck, dass onse Wis-a-Wis den Damp bei Zëite gesin huet, soss wâren ons puer Miwelcher Romp a Stomp verbrant ann d'Kanner vlôcht dermat. Nën, op dë friem Leit ass kê Verlôss, ann dach hât meng gutt Fräche sech net genëert, mir d'Halschecht vu mengem Lôn ze frôe fir hir villech Më. Du hun ech mir virgeholl, et ka komme wât wôlt, ech bleiwe bei minge Kanner, a wa mer müssen

zuschâne gôen, a Gottesnâmen, dann ass et êndun. Vlêcht krit och d'Sâch alt geschwönn èng Drë, et önt mer èppes.

D'Kanner: Mamma, kept de Pappa da bâl?

(D'Dir gêt op) Dât ass en!

D'Kätt (èng Nôpesch): Gudden Owend, Grêt!

D'Grêt: Gudden Owend och!

D'Kätt: Ma so, wât kucks de esö moukch drân? Et gëf ên net sôen dass Fûosend wâr.

D'Grêt: Mei lêft Kätt, et ass Matteis am lèschten.

Wann ê muss gesin, dass alles d'Önnescht d'êwescht gêt, dass nêuscht sech èngem më schosselt ann dass d'âreim Könnercher vun Honger a Kêlt doerômmer sôeren a jëmere gin, da vergin èngem dë Fûosendsstaüten.

D'Kätt: Mé do hât ech wîrklech dë Kêr e gudde Gedanken. Meng Dufochter hât hirem Man e Plättel Verwûrelder gebâkt. Du dufocht ech bei mir: Dât do wâr èppes fir dem Grêt seng Klèng, ann ech hun en der en ètlech' an èng Tîtche gemâcht. Heit dir Könnercher, dir sollt och Fûosend hun. (D'Kanner strêcken d'Hänn geierech derno âus a bëssen wë hallef erhengert drân.)

D'Grêt: Wë sët ê, Kanner?

D'Kanner: Mërssi, Tatta.

D'Kätt: Ei, dë gin erân ewë gesént Lîcht. Dât schmâcht déne klènge Meilercher.

D'Grët: O jo, ech kann der net sôen, wât dë en Appetit hun; 't ass kën natirlechen Honger dât. Wa mer Gromperen hun, dann hun se èng am Monn, èng an der Forschètt ann èng am A. 'T ass wîrklech wë e Fluch bei desen deieren Zèiten. Ech krëen dë ârme Schëllemcher net më sât. (Si schéckt d'Kanner spillen.)

D'Kätt (fir sech): 'T ass och nach e Wonner. Si hu kê Föllemènt am Leif ann ömmer de Spillman am Mo. —
(Më hårt) Wât ass dir, Grët? Du bass esö blëch ewë der Död.

D'Grët: 'T ass nêischt. Ech krëen heiansdo èppes wë de Sôt. 'T wor mer elo op êmol esö wêch gin. Wel ass et erôm ewèch.

De Klôs (kept erân. En huet e klëngen Habberdätzchen. E sengt): Schön ist die Jugend bei frohen Zeiten, sie kommt ja nimmermehr.

D'Kanner (matenên): De Pappa! De Pappa!
(Sie läfen op en duer a klâtschen an d'Hänn.)

De Klôs: Jo, Kanner, êre Papp ass hei, elo get et Fréd!

Ah! gudden Owend Gefüodesch! Wë ass et mam Domino? Gëtt Kätt, haut den Owend mâche mir zwë de Konterdanz?

D'Grët: O Gott, o Gott! alt erôm èng Këer!
(Zum Klôs:) Schufom dech an deng Sël erân!

De Klôs: Wât! schufomen! D'n Owend gi mer op de Wullsbâl ann dann ass de Jux Trompaus.

D'Kanner: Pappa, wât hufos d'ons matbrufocht?

De Klôs: Geld! Geld! Hei, Könnercher, hut der e Groschen ann da git der fêch a Möllesch èng Virwöztütche kâfen.

D'Kanner: Mèrssi, Pappa! (Of.)

De Klôs: Mir hun et jo ann 't ass Fufosend. Solle mir dann elèng hei sötzen ann Drib-sâl op den Nöte blösen, wann d'ganz Wèlt op der Kopp gêt! Den Zèrkel ann de Kassino kommen net më aus der Fréd eraus. All Owes ass en ânert Getüts a Gejéngs. Affische wê de Péifeschbüerg esö lång mælde weider néischt wê Soaréen a Bâle mat ann uné. D'Zeitonge müssen all Woch siwemôl èng Bélufocht bringe fir all dè Fèster, Mätsche, Téâteren a Kopssèren z'annonssèeren. Ann dobei hêscht et ömmer, et wâr kê Gèld më önnere de Leit. Jo, wann et hêscht èngem ârme geplöte Stôt emôl èng Pies ze schènken, dann ass de Portemonnè eidel. Gâr hinnen, wa mir âner emôl d'Hèft an d'Hand krèen, da rabbelt et an der Geiekösch. 'T lêft ên nömme êmol, a Fréd muss sin, gèlt Kätt: «Schön ist die Jugend, sie kommt nicht mehr!»

D'Grët: Wät domm Faxen!

D'Kätt: De Klôs huet Rècht. Wann de Spilman geit, da soll gedanzt gin. Jé, Grët, huel Verstaud un a vergonn dengem Man och emôl èng klèng Fréd! E muss sech dax genoch de Rimm öm en ètlech Reilächer më zözëen; duefir soll en och emôl èng löschtech Stonn hun.

De Klôs: A la bonheur Gefuedesch, dir verstitt èppes vun der Sâch! Lâch emôl, Grët, a kuck dei Klôs an d'Aen: Ass dât kê feine Borscht? Wät wors de höfrech virun ènger halwer Dose Jôer — et wor och an der Fûosend — wë ech dech am wëisse Klêd an d'Kirech geföert hun! Eng më èng schë Koppel hâten se ewëll a siwe Mîerzlîchter net më am Fobur gesin.

D'Kätt: Ann dât wôlt èppes hêschen, wel bei ons get kê Grësslecht bestufod.

De Klôs: Mé et hât Krämp kascht, bis mer Handstrêch kogten hâlen. Dei Papp gotttrëscht hât esö e verpâsste Kapp, hie wôlt ömmer mat Damp fueren. «Onst Grët ass net fir dech gewéckelt gi, mei Jong,» sô huet en ömmer duergebass, wann ech uklappe kôm. Hên hât net fir nëischt sô lâng op de Lëscht geklappt; um böeren Drôt huet et him net gefélt. Ann ömmer

wol't en nach më héch flëen. Sei Grëtchen, de Stuel vum Fobur, sol't en décke Mariäsch mâchen: dât stong esö fèst bei him ewé Páfendaler Bréck. Ann du kôm de Klôs, en Dôlèneschjong, dé weider nêischt hât ewé seng grued Glidder, ann dé wol't dé Goldfösch fänken! Gês de hêm! Kuètschen och!

D'Grët: Jé, Klôs, schwätz net më dovun. Mei Papp gotttrêsch huet et gutt gemèngt

De Klôs: 'T ka si, Grëtchen, mé du hues et bèsser gemèngt ann du sôts, du wôls kên ânere wê dê Klôs ann domat hâs d'och Rêcht.

D'Kätt: Wel 't ass nômmen ê Klôs ann dâs de Breiesch Klôs. En Hêrz vu Gold.....

D'Grët: Ann e Kapp voll Kuècksölwer.

De Klôs: Ann 't soll emôl ên dén huelen!

D'Grët: 'T wêrd ên sech duefir bedanken. Esö e Lichtfank, dén dronken hêm kent, wann d'Fra ann d'Kanner kê Brôt hun!

De Klôs: Wât sés du do! meng Kanner kê Brôt! Hei, Grët, ass e Jubilëumsdaler, e kent erösch frösch aus der Fabrek. Eng âl Hârekâchen, dér ech Kuelen an de Këller gedrôen ann Holz gemâcht hun, huet mer dén an èngem gudde Moment an d'Hand gedréckt. Si huet vlêcht gemèngt, e wâr

nogemâcht. Si huet mer esöguer nach èng Pies derbei gin ann èng Gutt aus hirer Priwâtfläsch. (D'Kätt lâcht an d'hë Lûcht.) Ech hun er gefa], dér âler Kuötsch. Wann é Schauss huet! Mé ech hât er de Brêit ower och öm de Mond geschmiërt. Kuck net sô motzech dra, Fra! — Ann elo gês d'ons en uerdeklêche Frikassé sichen ann da get Fûosend gemâcht.

D'Grët: Frikassé! Sô ass en! Wann hïen èng Mark an der Täscher huet, da mëngt en e wär më rêich ewë den Hèrzog.

D'Kätt: Dapf dem Härrgott, dass en esö e Korèkter huet ann de Mutt net verlëert trotzdem ville Pèch dén en hât. Wann hïen och gfer bei der Löschtechkêt ass, fir seng Fra a seng Kanner gëf en dach d'Hërz aus dem Leif. Wïe kann derfir, dass hïen emôl heiansdo èng Néngchen hält. Dât ass him ugebueren ann dât hölt kën Dokter a hë Paschtöer him ewèch.

D'Kanner (komme gesprongen, jïdderënt èng Virwöztitichen an der Hand; si sangen): Eng Virwöztitichen! Eng Virwöztitichen!

D'Grédeli: Hei Mamma, huel e Kïerchen!

D'Mamma: Mërssi, mein Engel. (Si wöschet Trënen öf.)

De Pirchen: Pappa, schmach emôl! dâ's guddi!

D'Grédeli: Tatta, wölls d'och èng Bènchen?

D'Kätt: Ech danke, Modi, stèch s'an dei Mönni.

De Klôs: Nu sô nach ên, ech hätt këng brâf
Kanner!

D'Grêt: O Klôs, wö get et mer elo esö schlècht!

(Sie fällt schwäch. D'Kätt ann de Klôs fäpken s'op.)

D'Kanner (matenèn): O Mamma! lëf Mamma!

De Klôs: Òm Gotteswüllen, lëft Grètche, wât
hues de? Du gesëis jo àus ewë èng Lëch!
— O Kätt, et stîrft! et stîrft!

D'Kätt: Breng Wässer ann dann hürtech zum
Dokter! (Dem Klôs ass den Droqk op êmol âl ver-
gâng. E brengt en Doch ann e Gläs Wässer; da
lëft e verspuerestrêchs fort. D'Kätt wäscht dem Grêt
d'Gesicht.)

D'Kanner: Nedu, 'Tatta, d'Mamm stîrft net?

D'Kätt: Biet, Kënnercher, dass den Härgott
s'erôm gesond mecht!

D'Kanner (fälen d'Hänn a bîede matenèn).

Du lëwe Götti, komm dach hier

A mâch ons Mamma 'rôm gesond!

Mir hun dech dann nach vill iné gër

Ann danken dir yun Hërzensgrond.

Du lëwe Götti, hël se dach,

Mir hun si allegufort 'sò gër;

Mir schenken dir och ênzock nach

Dén allerdécksten Zockerkiër.

D'Grédeli: So, Tatta, ass d'Mamma eröm gesond?

D'Mamm: Sit rœech, Könnercher, d'Mamma ass eröm gutt.

E Kand (zum âneren): Gesêis de, Bridderi, de Götli huet gehollef.

D'Kätt (zum Grêt): Du hues vlêicht èppes um Mo sötzen?

D'Grêt: Et wär jo miglech, dass dë ganz Sâch vum Mo kêm.

D'Kätt: Ên Amènt! Ech lâfen der hürtech èng Jatt Möllech ann e puer Brëdercher sichen.
(Of.)

De Pîrchen: Gëlldu, Mamma, elo ges d'och net mè krank?

D'Mamm: Nê, Könnercher, èr Mamma darf net krank gin a wann s'och vun de Bën erfällt. —

D'Grédli: Hei, Mamma, ech hun nach èng guddech Zockerbôn; fêss dë, da ges d'eröm ganz gesond.

D'Mamma: Mèrssi, Hîerzchen, versuerch se fir dech! (D'Kand klômmt er op de Schöss.)

(Fir sech.) Wât soll nach aus menge Kanner gin, wann d'Ongléck sech net get ann ons op Schrött ann Trött verfollecht? Ann dobèi nach dé lichtgesônnte Man!

D'Kätt (kezt erâgestîrmt): Hei, Grêtchen, dat dêt de Mo eröm schaffen. Eng gutt Jatt

Möllech, fröschgestrach vun onsem Märeche senger bèschter Gëss: dât mecht Kräften. Hei du, lóss der se gutt schmâchen! Ann hei sin och en ètlech trèersch Brèdercher aus dem Jämmes senger Mull; si schmelzen der am Monn. Wann se dë erâgefeiert hues, da ges d'eröm en ânere Mepsch. De Klôs wèrd jo och geschwö mam Dokter kommen. Ech muss eröm hêmlâfen, onsem Märechen sengem Bôf den Zâp zëen; et ass esö op êmol un e kom. Èng Kannergeschicht. Arwuer bis derno! (Of.)

D'Grêt: Èndlech eröm èppes Wârmes! (Si wôlt drénken.) Mé dé ârme Kanner hu secher och nach Appetit. Hei, Könnercher, huilt èng Schlippche vun der Tatta! Sô, sô! (Fir sech) Wë dât e schmâcht, dé ârme Schéwercher! Nun huilt îech och nach e Brötchen! (D'Kanner sôtzen sech duer ann îessen. D'Grêt drénkt och èng Schlippchen ann ësst e Bôsjen. Fir sech:) 'T solt ê wîrklech ni verzôen. Wâr dach mei Maḡ eröm hei! Elo nach den Dokter ze brengen ann dé vill onnôtz Käschten ze mâchen! Wô kont ech en dach fortgôe lóssen? Ef félt mer jo nêischt më.

De Pîrchen: Mamma, d'Könni mecht schlôfi. (Dât êlst spilt mat senger Popp.)

D'Mamm: Da komm op mein Ärmi, da mache
mer Dada. (Si höllt d'Kand op den Arem, kösst et
a wët et hin ann hêr, andéms ass se séngt:)

Schlôflidchen.

Dada, du mei Schêfchen,
Mâch e-sösse Schlêfchen!
Mâch deng Guckelcher fêst zö,
D'Sönnchen ass och schonns an d'Rö.
Hu! wë jummt de bëse Waqd!
Mêch giêr kâl mein âreint Kand.
Susu! Susu!

2.

Dada, du mei Schêfchen,
Mâch e sêsse Schlêfchen!
Dönn ass d'Bêtt, dass Gott erbârm!
Schlôf, meng Sprêf, da ges de wârm.
Blêch a middech ass deng Min,
Kögt ech dir mein Hierzblutt gin!
Susu! Susu!

3.

Dada, du mei Schêfchen,
Mâch e sêsse Schlêfchen!
Dei Schutzèngel wâcht bei dir,
Kösst dei Mündchen ann deng Stir;
Dèckt dech mat dem Flêlek zö,
Dann ass och deng Mamma frö.
Susu! Susu!
Schlôf, Schêfche, schlôf!

D'Mamm (lues) : E schlëft scho wë en Däxelchen. Wât ass dach dé Schlôf ëppes Guddes. Dujé, e lâcht mam ganze Gesichtelchen. En drêmt sech glécklech. Elo léen ech e lues a sei Bëttchen, dass en net a sengem Gléck gestëert get. (Si drët en an d'Bëttchen. Zö dém âneren :) Komm och emôl op mei Schëssche, Modi, da verzielen ech der och èng schë Geschicht.

D'Grédeli (D'Kand klömmt der Mamm op de Schöss)
Jo, jo, Mamma!

D'Mamm: Da läuschter! — Et wor emôl e Papp ann èng Mamm, dë hâten zwë Könnercher.

D'Kand: Wë mir, Mamma?

D'Mamm: Wë dir, mein Engelchen, ann dë Könnercher woren sô léf ann sô brâf, dass de Papp ann d'Mamm si fir kê Gèld a kê Préis hätten entbiere wöllen. Du kôm de bëse Wanter mat Eis a Schnë.

D'Kand: Du woren d'Könnercher secher frö?

D'Mamm: Dë èng Leit wore frö, dë âner hu gekrasch. Ann de Wanter wol't net më fortgôen. En huet dénen ârme Leit d'Feier um Hîerd ausingblôsen. 'T göf kâl an der Stiffchen ann eidel am Schâf. D'Könnercher krûten d'Fangere kâl.

D'Kand: Wë ech, Mamma ? Si reift em d'Fengercher.)

D'Mamm: Ann si göwen hongerech. Dât huet den Ëlteren esö léd, esö léd gedongen. Vu muerges frë bis owes spët ass de Papp, dé net ganz stârek wor, den Aarbechte nogângen, fir Bröt op den Dösch ze schâfen. Wann hïen sech och alt heiansdo emôl vergiëss huet, sein Hîerzblutt hätt en dach gi fir seng Fra a seng zwê Könnercher. D'Kätt (kent erâgestîrmt a rîfft ausser Otem): Höllef, Grët, êre Klôs ass iwerfuer gin!

D'Grët (dê e Krêsch): Ha! meng ârme Kanner!
(Et fällt schwâch).

D'Kand (sprengt erôf a rîfft): O Mamma! Mamma!

II. Akt.

En Zömmer an der Crèche. D'Schwester spille mat de Kanner.)

Eng Schwester : Nu kommt, Könnercher, da sange mer och emôl e Stéckelchen. (Si sangen e Lidd a mâche Gèsten derzô.)

E Kand : Schrester, de Feierwôn!

D'Schwester : Da stëllt iech schën a Rei a Glidd!
Kätti, lé deng Hännercher schën anenên!
Pirche, stëll du dech op des Sêit vir! Sô!
(Si sangen. Op êmol keñt de Klôs anñ seng Fra erân. De Klôs drët den Arem an ènger Schlénger.)

De Pirchen : Oh, mei Pappa a meng Mamma!
(E léft op se duer; d'Elteren hêmelen hirt Kand.)

D'Grét : Bonjur, Schwester! Verzeit, wa mer iech stëerè kommen. Ech wolft onsem Klôs ower dach och emôl weise kommen, wë onse Pirchen elei esò gutt opgehuewen ass.

D'Schwester : Ah, dà's ère Man! Da komint, huilt iech Plâz! (Si récht en zwê Still duer. Si sötzen sech rêchts. Zu de Kanner:) Nu git, da spilt der schë matenâner. (Zum Klôs:) A wë gët et iech dan, Här Breiesch? Ass den Arem bâl erôm gehêlt?

De Klôs : Obé, ech danke, Schwester. Mé dât wor èng wëscht Geschicht. Ech hât nach

Schaßs derbei; et hätt mer könne fir de
Kapp göen.

D'Schwester: Jé, jé, wât der net sôt!

D'Grêt: En hât e gudde Schutzèngel, dén d'Hand
iwer e gehâlen huet.

De Klôs: Ech glêwen't haut bâl sèlwer. Wel
dât wor fêch e Karambolâsch; ech hu
gemèngt, ech gëf all Engelen am Himmel
sangen hëeren. Dir wösst jo, Schwester,
dass onst Grêt op ênôl èppes wë èng
Hierzschwächt krit hât. Ech lâfe verspüere-
strêchs op den Dokter lass a grâd wë ech
bei Piren öm den Eck wöll, hei kent en Auto-
mobil do gejummt — ann ir ech mech
ömsin hât, wor d'Ongléck geschitt. De Kapp
zerstöss, en Aarm op drei Plâze gebrach
ann d'Trêipen am Leif ewë gerêdert. O
Maimeli, et grujelt mech nach! Ech lu
geblutt ewë e Rand. Den Dokter Alesch sôt
zumer: «Mei Jong, du mussèng Pärdsnaturhun,
soss wärs de ênzock futti gâng». Mé 't wor
net fir ze spâssen. En halleft Jôer dôerömmer
grüntschen a jüntschen ze göen, wann
d'Kanner nêischt ze réissen ann ze bëssen
hun, dât lèxëert. E Gléck, dass ons Klèng
alt bei gudde Leiden önnerrûecht göwen
ann dass onst Grêt du koht verdénge göen,
soss wären et spatz Meifel fir ons gin ann

ech hätt dach vléicht missen an de Ginz göen.

D'Grét: O jo, Schwester, mir können îech net genoch danke, dass dir ons Kanner esö gutt versüercht huet.

D'Schwester: A wât mecht d'Grèdeli dan? Dât wor emôl e gewöllecht Kañd.

D'Grét: Do huet der Rècht, Schwester; d'Joffer aus der Puppelchesschöl kann sech senger och net genoch beluewen; esö ürdech ass et wë èng Wisbei ann esö gedöllech wë e Schêfchen.

De Klôs: 'Tass seng Mamm wë duergespaût. (D'Schwester gêt op d'Dir lass.) A wât kommen dann do fir zwö féiner Dammen? Ech mènge Grêt, wa mir ons drécke géwen.

D'Schwester: Bonjour, Madam Prèsidèntin! — Bonjour, Madam Bûrjermêschtesch. (D'Kanner kommen se grëssen a rêchen hinnen d'Hañd.) Hei sin d'Eltere vun onsem Pîrchen, dir Dammen.

D'Prèsidèntin: Ah, bonjur, Här Breiesch! (Si get em d'Hañd.) Bonjour, Madam! (Si get dem Grêt d'Hañd.)

D'Bûrjermêschtesch: Bonjour! Bonjour!

D'Prèsidèntin: Et frêt mech, dass dir îech vun èrem Akzidènt erôm esö wèit erhollt huet. Wât sèt den Àrem?

De Klôs: Ech danke, Madam, fir d'Nofrô. Hîe sèt, e wölt sech erôm schécken.

D'Barjerméschtesch: A wë ass da mam Appetit,
Här Breiesch?

De Klôs: Fröt onst Grët, Madam; en Appetit
ewë e Wollef, et gëwen dréi uerdeklecher.
Onst Grët wëss bäl net më den Duëbelen
ze wëeren.

D'Präsidentin: Ann de Kapp ass och eröm an
der Rei?

De Klôs: Obé, ech kann net klöen.

D'Grët: Et wor net alles gefélt, dass en e wënech
gerösel ass gin. Du ass dāt Gutt eröm uewe
kom. Wann en nömme bei déer Idi bleift.
E kann fëch emôl kê Gläs më gesin, ge-
schweigens....

De Klôs: Jé, schlô dāt Blât öm, Frächen! —
Jo, dir Dammen, et gët alldäg bësser, a fir
de Wanter gët de Klôs eröm op d'Schaff.

D'Präsidentin: Net zevill frë, Här Breiesch,
dass der net eröm duer leie kommt. Ver-
süercht iech gutt! — Ah! elei kent jo och
onse gudden Här Dokter.

Den Dokter (grésst dë Dammen ann d'Schwesteren).
Bonjour, dir Könnercher! (Si kommen erbéigeläf
a gin him d'Händchen. E grëift a seng Pardessüs-
täschen ann hölt zwö grösser Tüten eraus. Zu de
Kanner:) A wïe wor dann haut net brâf
gewësch?

Dé klänge Willy: Här Dotter, d'Dëtti, hāt der

Datta Dët net defollecht ann — ann — ann — èppes demâcht. (D'Kätti hält d'Hänn virun d'Aen a fäpft un ze schluxen.)

D'Schwester: O Här Dokter, dë Sâch wor net esò schlömm. D'Kätti hât et dach net gïer gemâcht ann 't huet seng Tatta Grët grâd esò gier ewë dë âner Könnercher se gïer hun. — (Si mecht dem Willy e Fanger.) Nu mâch, du Décken, dass de nêischt më gënt d'Kätti sés, soss... (De Willy fäpft hârt un ze pîntschen. Dë Damme lâchen.)

Den Dokter: Sief du rœech, Willy, du bass dem Dokter sei Bëschten. Nu gë, da ges de dem Kätti d'Händchen ann dann ass alles eröm an der Rei. Hei, Schwester, ech hun de Kanner èppes Klënges matbrûecht. (Rêcht hir dë zwö Tüten duer.)

D'Präsidentin (mecht dem Dokter e Fanger): Ech mêngen, Här Rischard, dir verwiñt mer dë Klëng e bösje vill.

Den Dokter: 'Tass net sô uerch, Madam Prësidentin. (E gët no rëchts hin ann drët sech zum Klôs ann zum Grët.) A wât hu mir dann elei fir Paziënten? Dât sin alt scho gröss Kanner.

De Klôs: O jo, Här Dokter, dë bräuchen net më gewéckelt ze gin.

D'Grët: Dén elei ower nach, wë dir gesit, Här

Dokter. Ann heiansdo Strêch, dë gëwen dem Breiesch Klôs vléicht och net alles schueden, wât mëngt der duerzö, Här Dokter?

Den Dokter (zum Klôs): Ah! dir set den Här Breiesch, dén den Automobil ömgehét hát?

De Klôs: Pardon, Här Dokter, dir verwësselt, hien hát mech ömgehét ann dât èllen.

Den Dokter (lâcht): Ah! esö! et woren Tëtsche gin, hn?

De Klôs: A wëschter, mé se sin ower schonns bâl erömaüsgewüess, Här Dokter.

De Pírchen (kept bei seng Mamma gelâf, e Bonbon an der Hand): Kuck, Mamma, wât hun ech vum Här Dokter krit!

Den Dokter: Ass dât èren? Dâ's e gesonte Kadètt. (Hie get dem Klôs ann dem Grêt d'Hand a sét:) Da lôss mer emôl no onse Paziènte kucke gô'n. — (Zur Schwester.) Wë ass et mam Jängi, klôt en nach am Hals?

D'Schwester (riff): Jängi, komm, weis dem Dokter dein Hälsi emôl. (De Jängi kept mat engem verbonnenen Hals.) Ech mëngen, d'Sâch mëch sech eröm, Här Dokter.

Den Dokter: Dann dë emôl de Mönni op, mei Bëschten! (De Jängi rëert sech net.) Allons, Fissjen!

D'Schwester: Da jé hürtech, Jängi, follech och! (De Jängi bugëert net.)

D'Präsidentin (kent erbê): Fîrcht net, mei Jong,
't geschitt der néischt. Nu mâch dei Mönni
schê grössech op! (De Jängi flapkt kèng Min.)

Den Dokter (röselte de Kapp): Wât huet dât Kand
dach? E wor dach soss esö gewöllech.

D'Bürjermêschtesch: Dê do ass net schlècht.
Allons, mon fils, da follech dem Dokter!

De Klôs (kent och erbê lússen): Ech mènge dir
Hèrrschâften, dât Kand hätt èppes am Monn.

D'Schwester (probêert fir dem Jängi de Mond opze-
mâchen): Nu mâch de Mëndchen schên op,
gèlldu?

De Jängi (schlécht èng Kêr kräftech, reisst d'Watt vum
Hals erôf a riff): Ei, Schwester, dât wor e
gudde Bonbon! (Si lâchen all.)

Den Dokter: Den Här Breiesch hât Rêcht.

D'Bürjermêschtesch: Dé kènnt och ewel èppes
vun der Doktere.

D'Präsidentin: Ech mènge, onse Kranken wâr
erôm op der gewonnener Sêit. Wa soss alles
stômmt...

Den Dokter: Da lósst mer weider gôen! (Si mâchen
den Tur vun èngem Kaqd zum âneren a spâsse
mat jidderèngem.)

De Klôs (sôtzt erôm beim Grêt): Hues de hêere,
Grêt? Dê si bâl mê frendlech mat mir ewô's
du. Den Här Breiesch!! Sô sin ech ewel
lâng net mê titelêert gin. Nê, hätt ech dât

gemengt! Dât ass Här Breiesch hei ann Här Breiesch do. Vun esõ héch Dammen esõ geschmêchelt zegin! Dât ass jo d'ömgekêert Wêlt!

D'Grét: Ann hues de hëeren a gesin wë den Dokter esõ besüercht ass?

De Klôs: A wât e Geschéck hun dë Madammen fir mat déne Kanner ömzegöen. Fir jidderënt hun se e frendlecht Würt.

D'Grét: Ann d'Schwesteren erëscht!

De Klôs: O jo, kèng Mamm kent më lëf a më gutt gënt hir Kanner sin.

D'Grét: Dë Ængelsgedo!d! (Si stësst de Klôs.) Hei Zaldôten!

2 *Zaldoten* (si grëssen ann ê gët op d'Présidèntin zö):
Bonjur, Madam Présidèntin! Den Här Kapèllemêschter Mertens schéckt mech hier fir îech am Nûem vun der Militärmusek d'Ressètt vun dem lèschte Konssèr zum Bèschte vun der Crèche z'iwerrêchen. (Hê präsentëert er èng Enveloppe.)

D'Présidèntin: Wë gënti! Villmòls Mèrssi fir dë Gutthêt! Mir wèrden dem Här Kapèllemêschter a senge brâwen Artisten nach persënlech onsen Dañk aussprîche kommen. (D'Zaldote grëssen a gi fort. D'Présidèntin mecht de Bréf op a weist den Inhalt ganz verwonnert der Burgermêschtesch.)

De Klôs (rifft en no): Här Kaprôl, dat huet der gutt gemâcht. Wif d'Armé!

D'Grét: All Respèkt virun esö ènger Musek!

De Klôs: Gesëis de, mei Kapd, d'Musikanten hun net clèng èng gutt Strass, mé och e gutt Hfèrz.

De Klôs: A wât keñt dann do fir e Sprengerlek?

E Stodènt (gèt op d'Prèsidèntin duer): Bonjour, Madam Présidèntin! Am Nuòm vun der zwèter Ekipp vun Sporting brengen ech ìech den Erdrâg vun onsem lèschte Mätsch. Vlèicht gèt et duer fir èng nei Wë unzeschâfen.

D'Prèsidèntin: Brâwo, mei Jong. (Get em d'Hand.) Am Nuòm vun dem ârme Këndchen, dat dÛrch êr Gutthêt hei kann öñnerbrüocht gin, sôen ech ìech villmôls inèrssi. Dat Wîerk do wèrd ìech scho Gléck an êren Étüde bréngen. (De Stodènt of. D'Prèsidèntin ann d'Bûrjermèschtesch sprôche matenèn).

De Klôs: Hätt ech dat gemèngt! Ann da soll ên nach un der Menschhêt verzweiwelen, wann esöguor dë klèngst bei ènger gudder Sâch net féle wöllen!

D'Grét: D'Gutthêt ass dein Letzeburger ugebüoren: dat lèit a senger Rass.

De Klôs: Dat nënnen ech nach Sport dreiwen!

D'Grét: Hm! elo keñt èppes Grössârteges!

Önnen op der Seit 25 ânzustellen, no der Rei:

De Klôs: Dât nennen ech nach Sport dreiwen!
(*De Klôs stösst d'Grêt an d'Seit*): Oï-oï-oï! Do
kommen der zwën, dë hu gutt ze Möttech
gïess!

D'Grêt: Wénechstens dé mat dem Kuëtschendöf.
(Zwën Hären, de Pross ann de Kamill, kommen
erân; de Pross huet den Zilinder e bösjen op der
Seit sötzen a lächt an d'hë Lûcht.)

De Pross } . Bonjour, dir Härschâften!
De Kamill } (Si grëssen no alle Séiten.)

De Pross: A wât mecht dann êr gröss klëng
Familjen hei, Madam Prësidentin?

D'Prësidentin: Ech danke, Här Dübois, 't ass
alles zimlech monter.

De Pross: Heit, Schwester, wöllt der vlëcht
de Könnercher det âusdêlen? (E rêcht hir èng
Tût mat Bonbongen.)

De Kamill (fir sech): Dujé, wär ech erôm do-
baïussen!

D'Prësidentin: A wât verschâft ons dann d'Eer
vun èrem Besuch, dir Hären?

De Pross: Mé wann d'Madam Prësidentin erlâbt,
da wöll ech dénen Härschâften dë Sâch
verzielen enfin. Dëykt iech emôl un, Madam,

göschter ass mir èppes passëert, wât ech nach net erliefert hât enfin. Ann dât wöllt dach èppes sôen fir e bestuetene Maḡ! Do sôtz ech jo net mat onsem Jeannètt an der Stiffchen a mir hun zesumme mat onsem klänge Kröneprenz gezänkt. Mir hâten ons Gèllecht mat em enfin. Mé 't ass iech ower och ên, Madam Prësidentin, dir keḡt en iessen. Ann en huet dach gepôttert a gekrënt a mat déne mocklechen Hännercher geklappt ann da mat déne wibbleche Fëssercher getappt wë esö e muttwöllecht Fillen. Op êmôl — ech hu gemengt d'Hierz gëf mer zum Hals erausspringen enfin — du riffst e jo ganz dêtlech: Bab-ba! — A wann ê mir èng Milliön gin hätt, ech wâr net esö frö gewësch. Babba! fir t'ëscht Mól! Dât Gléck lësst sech net beschreiwen. Ech wor ewë gèckech vun elâuter Fréd enfin. Ann ech hun e gedréckt a gekösst, bis meng Fra sôt: «Mé Pross, sief dach verstännech, du dës dem Kaḡd jo wë!» — Nën, dë Stonn, dé Krësch wërd ech ni vergëssen, a wann ech esö âl gëf ewë Matusalèm enfin. «Jeannètt,» sôt ech zu menger Fra, «onst Kaḡd huet mir haut èng grössech Fréd gemâcht, lôss mir den ârme Kanner

och èng Fréd verschâfen. Muer drôen ech der Crèche 50 Frang, ann hei sin se, Madam Presidèntin!

D'Presidèntin: Dât wor e schène Gedanke, Här Dübois. Am Nuom vun der Crèche sôen ech iech villmôls Mèrssi ann ech wenschen iech nach oft esö èng lëf, onschöllech Fréd, iech, ère Kanner a Kandskanner.

De Pross: Mèrssi, Madam Presidèntin! Nu komm, Kamill, da beichs du och!

De Kamill: O bé, dir Härschäften, meng Sâch ass ganz einfach. Ech sôtz em sèx Auer am Grand Café. Op êmôl gêt d'Dir op a wiê kezt erân? Mei gudde Pross. Sei Gesicht huet gestrâlt vu Fréd, ann op êntzwê-drêi stong èng Fläsch mat ènger göldner Kapuz vir un ons. A mir hun de Kröneprenz hêch liewe lôsst a gezielt a getôzt u gebèchert, bis d'Lonpeklack gelaût huet a nach ömmer wore mer net um Ènn.

De Pross: Du kôm erèscht dât Schènst.

De Kamill: 'T ass âusgeschènt; du hu mer gewât ann ech hu verlûer.

De Pross: Jéjé, eraûs mat der Fârf oder ech fueren duer.

De Kamill: Wât soll da sin! Wë mer esö od

- sötzen, du göf et êlef, zwielef Auer, a mir hâten allebêd èng fatzech am Kèssel.
- De Pross:* Ann du hâs kên Haùsschlössel?
(De Kamill röselt de Kapp.)
- De Klôs* (stèsst d'Grêt): Oho, elo get et interèssant! Ech gesin èppes kommen.
- De Kamill:* A wê dât da gêt, du hu mer geschwât vun onse Frâen ann hiren Nâipen ann esövirun annesöfort.
- De Pross:* Halte-là, Männchen, bleif bei denger Ried! Wê hîe gemîerkt huet, dass et esö spêt wâr, du göf en îech op êmol esö ongehâlen; en huet um Stull hin ann hier gefrékelt a gemöffert, wê wann em èppes gëf félen. «Ech hâlen och,» sôt ech zu him, «et mêngt ên, du gëfs firchten. Ömstand, êrt Karolin huet — — den Haùsschlössel?»
- De Kamill:* Jéjéjé, dât do interèssèert dë Härschâften net. (En drêt sech e bösjen op èng Sêt.)
- De Pross:* Vlêicht më wês du mêngs, gè!t Madam Prësidentin? — Kûrz a gutt; mir kömen e bösjen hannerenên, d'Sâch huet sech zögespötzt ann op êmol sôt mei gudde Kamill: «Abé, et sief e Würt: Wa meng Fra mir net ênzock opmâche kent a mir schê Bonsoir sêt, da bezuelen ech 20 Frang an d'Crèche.»

De Klós: Dât wor Riski plang!

De Kamill (krâzt sech hannerm Oer): Heit Madam
 Prësidentin si meng zwanzech Frang. Ech
 hât dén Owend Pèch. Onst Klèngt hât dén
 Dâg grâd Zänn gemâcht ann du wor seng
 Mamm e bösjen nêrwës gin.

De Klós (fir sech): Dann hu meng Kanner daeks
 Zänn gemâcht.

De Kamill: Esö ass et, Madam Prësidentin,
 wel mêng Fra dât ass en Engel.

D'Prësidentin: Ech zweiwelen net drun, Här
 Molling, ann hât dir êr Fra an Eren!

De Kamill: Äddi, Madam Prësidentin! Äddi,
 dir Härschâften! Ann nêscht fir onggutt!
 (Of!)

Den Dokter: Au revoir!

De Pross: Arwur, dir Härschâften! (Of).

De Klöss: Ewèll sin ech alt e bösje më getrëscht,
 wel ech gesin, dass vléicht net jidderên en
 Häusschlössel, mé jidwidderên sein Häus-
 kréiz huet, gèlt Mum! (En drêt sech zum Grêt.)

D'Grêt: Leider Gottes sin dējēnech, dē et rôech
 an Ere Gottes drôen, zimlech dōnn gesët.

De Klós: Hm! elo kejt èppes Grössârteges!

Eng Barongin: Bonjour Madame la Présidente! Erläbt der, dass ech iech ên Ableck dérangëere kommen? Bonjour Madam Bûrjermêschtesch! Vous allez bien, Madame?

Bûrjermêschtesch: Merci, Madame la Baronne.

D'Barongin: Mé mir hâte göschter Owend esö e klängen Thé dansant arrangëert a mir hun ons süpèrb amusëert. Du sôt èng vun mengen Inwitëen: «Wât mëngt der, dir Dammen, wa mir fir d'Crèche gëwen zesummelëen? Dât ass jo sò èng éminent gutt Oeuvre.» Brâwo! rîfft du alles, a glêich göf èng Kollëkt gehâlen. A la demande de toutes ces dames hun ech et iwerholl, iech de Produit z'iwerbrenge. Hei ass d'Affär!

D'Présidentin: Wë charmant, Madame la Baronne, dass dir sëlwer iech heihinne bemëe wolt, a quelle délicatesse vu Sentimènter, dass dir bei èrem Amusement och un ons Puppelcher gedüocht huet! Grand merci! Wölt Frau Baronin vlëcht sô aimable sin, fir am Nûom vun der Crèche och dë âner Dammen ze remèrssiëre fir dé schëne Musement?

D'Barongin: Avec plaisir, Madame la Présidente.

D'Präsidentin: Dîrf ech d'Frau Baronin bieden, sech emôl ons Klèng beim Spillen ukucken ze gôen?

D'Barongin: Vous êtes bien aimable, Madame la Présidente.

D'Präsidentin: Permettez que je Vous présente nos sœurs — ann elei ass den Här Breiesch a seng Madam; si sin no hirem Klènge kucke kom.

D'Barongin: Ah ça! ass dat dén Här, dén dé grawen accident hât? (zum Klôs:) Ann 't gêt erôm gutt, Mossiö Breiesch?

De Klôs: Ech danke, Madam, sô gutt ewë et kann.

D'Barongin: Kurâsch, mir wërde scho fir iech sûforgen! (Si gêt virun.)

De Klôs (zum Grêt): Do soll ên sech mat Kreizer sénen! Hätt ên esô èppes können dènken? Eng Barongin, dë mir d'Hand get ann sech no menger Gesondhêt ömfrét! O Grêt, hâl mech un, et gêt mer am Kapp ronderömmen wë e Milleråd. Ann do huet et ömmer gehêscht, dë Déck gëwen nömmen un hîrt Gèld ann hun hiren Amusement dènken?

D'Grêt: Ech hun der jo wë dacks gesôt, du solls net alles fir böer Mez ofhütolen, wât esô Maulhèlden dir opschwätze wöllen.

De Klôs: Du hues Rècht, Grèt, de Klôs wor domm; mé d'Ae sin him opgâng ewë Ginzschéken. A vun haut un soll kê mir më en X fir en U virmâchen. Ech kënnen nun meng Pappenheimer. — A wât ass dann dât do fir e feinen Här mat dénen Dammen?

D'Grèt; Dâ's den Här Prèsidènt. (Den Här Uveling kept mat e pûor Patronëssen. Begrëssong.)

De Prèsidènt: Bonjour, dir Dammen! — A wât ass dann hei fir e Besuch?

D'Prèsidèntin: Dâ's den Här Breiesch a seng Madam.

De Prèsidènt: Ah! den Här Breiesch! A wë gêt et dann? Sit der eröm esö wêit hîergestalt? — Dât wor en uergen Tuckert gin.

De Klôs: O jo, Här Prèsidènt, den Otem wor mer bâl entwuscht. Mé wë et schengt, si wolte mech nach net do uewen; ech muss nach e wënech Böss dun.

De Prèsidènt: Mèngt der? (E lâcht.)

(D'Kanner aus der Crèche trêden aus dem Hannergroond ervir op de Prèsidènt zô. Dât ènt huet e Rôsebuké, dë âner jidderênt èng Rôs an der Hand. Dat êscht trött ganz ervir a sêt folgende Sproch!

Lëwen Här Präsident!

Scho fofzeng Jôer si vergâng,
Dass du ons Crèche hei opgericht;
Mat Lëft a Loscht göf ugefång,
Ann du wor d'Aarbecht vill më licht.
Voll Blëndoft ass haut dé Bâm,
Déns du geplanzt mat Kënnerbléck;
Zur Wirklechkêt ass gin dein Drâm,
Aus Mammelêd göf Mammegléck.
Wie kënnt dë Trënen dë gefal
Fir dât onglécklecht äremt Kañd,
Bis wë zu Bétléhém am Stal
E Stër gelicht dem Mammestand?
Wie kënnt dë Frédentrënen och,
Dë scho gekrasch se gin duefir,
Dass d'Nöt net më ewë e Joch
Hir Spûren dréckt op d'Kannerstîr?
Och mir, dë hei sô glécklech sin
Wë d'Blummen an der Frëjôrsson,
Mir gin dir wât e Kañd ka gin:
Eng dankbar Lëft zu jidder Stonn.
Si wërd mat dir dûrch d'Liewe gô'n
Wë Rösendoft a Sonneglanz;
Dât sollen och des Blumme sô'n,
Huel s'un fir an dein Êrekrantz!

(Brâwo! ruffen se ronderôm. D'Kanner gin dem Präsident hir Rösen; hie get vun den Damme féllissitéert).

De Klôs: Wë lëf!

De Präsident: Dir meng lëf Könnercher! Èr hërzech Wërder hu mech dëf ergraff. Ech danken ìech an allen dénen, dë mir haut dë gròss Iwerraschong gemàcht hun. Hir Gesönnongen ëeren onst Wërck ann si sëlwer, dë treimiddech Hand an Hand mat mir geschafft hun, fir d'Crèche opzerichten ann ömmer nach ze vergrësseren ann ze verbësseren. Gewöss, ech si stolz drop, dass ech d'Eer ann d'Fréd hât, vun der ëschter Stonn un derbei ze sin ann zesumme mat édelgesönnnten Dammen ann Hären e Wërck ze schâfen, dât nu scho 15 Jôer dées Gudden sövill gestöffit huet, e Wërck, dât èngem wîrkleche Bedîrfnes entsprach huet ann nach all Dâg më entsprécht. Kaum wor d'Idi lanssëert, do woren och schonn honnert Hänn berêt mat unzepâken fir de Kanner am Alter vu sèx Wochen bis zu drê Jôer, wann hir Mammen dobaussen am frîemen Dengscht als Stonnefrâen sech fir d'Bròt ofrackere mussen, e stellen, secheren Önnerdâch, e gemîtlecht Hêm ânzerichten. An der Spötzt vun dénen, dë ons mam Hërz a mat der Hand gehollef hun, stong allzêit onst verëert Hèrrscherhäus. Ann net elèng mat Gèld krûte mir do kräftech önner d'Ärm gegraff, mé e Stéck vun hirem Hërz, vun hirer Lëft huet ons prenz-

lech Familjen der Crèche geschènkt. Schonns d'Grössmamm vun onser Grosshèrzogin huet ömmer d'Hand driwer gehâlen als Frenidin a Protèktorin. Et wor fir si en Hërzensbedirfnes ann èng Fréd an d'Crèche ze kommen ann sech mat de Könnercher a mat de Schwestern frendlech z'önnerrhâlen. Ann ons brâf Prenzèssercher hun sech net genœert, mat de Kanner vun déne klèngen a gedréckte Leiden ze spillen ann hire geplôte Mammen hêmlech e schënen Zuwenir ze schènken. Esö e Beispil wîrkt Wonner. Et gëf mech ze wêit fëeren, wann ech d'Niëm vun allen déne Persönen, Verèiner a Veranstaltungen opzïele solt, dë esö wêithërzech ann esö generës fir ons Oeuvre gewîrkt hun. D'Städ ann d'Regëerong hun sech net huele lósst a woren ömmer beihand, wann et gegollen huet. Gesank- a Musekgesèllschâften hu wîrklech matenë konkurrëert, fir dë décksten Zomm an d'Crèche liwèren ze können. Soguer dëjénech, dë bei hire Fèstlech-kêten virun allem den Amusemènt am A hâten, hun dach an èngem Êckelchen vun hirer Burss ömmer nach èppes fond fir ons Crèche. Ann d'Dammen aus de bèschte Familje vun der Stâd hun sech d'Më net verdrësse lósst, all Woch en ètlech Stonnen

mat hirer Persón fir d'gutt Sâch ânzetrîeden. Wât brâuch ên sech do ze wonneren, wann d'Crèche haut önnere de Letzeburger zozialen Arîchtongen d'Éreplâz ânholt, zemôl wann esô hêlechmêssech Frâen als Engele vun der Bârmhêrzechkêt op Schrött ann Trött ons Lîblenge flégen ann iwerwâchen, fir dass e kên Héerche gekrômmt soll gin. Dankbar musse mir ons verneige virun de Schwestern, dë aus Lëft zu Gott ann zur Menschhêt hir Gesondhêt, hir Fréd ann hir Krâft opafferen zum Witol vun den ârme Kônnercher, dë mam Hêrzen un hinnen hânken wë un ênger Mamm.

Mir wöllen hoffen a bîeden, dass all dë gutt Hêrzer, dë onst Wîerk mat hirer Lëft, mat hirem Gêld ann hirer Aarbecht hêchgehâlen hun, honnert- ann dausendsach duerfir belönt gin, schonn elèng durch dé Gedanken, dass si déne Familjen, dë net mat Hâb a Gutt gesént sin, vlècht hîrt d'Lëfst ann hîrt Bèscht gerètt hun, nâmlech hir Kanner. — (Brâwo! Brâwo! vun alle Sêten.)

De Klôs (dén sech e puôr Mól d'Ae gewöschet huet iwer der Rêd): Hâr Prësîdènt! (d'Grêt zët e mam Arem fir dass e soll rôech sin). Et muss eraus, 't ka kaschte wât et wölt. Dât elo wor einôl èng Rêd. Hârrjé net nach! Dë

huet mer d'Hîerz am Leif ronderömer gedrët. Jo, Här Präsident, et huet d'Krämp kascht fir mech ze hålen. E puor Trêne si mer ower entwuscht. Nën, ni hätt ech mir dât drême lösst, dass nach esö vill gutt Leit op der Wêlt wären. Kuckt, haut sin ech erëscht rëcht stolz e Letzeburger ze sin: wel dë sin aus èngem zoliden Holz geschnidden: d'Fäuscht um A ann d'Hîerz op der Hand. Wann ê vun e Brôt huet, da leid den Nôper och kên Honger. Rëspèkt fir esö e Vollék! Et ass e klängt, mè ower e rängt, ann ons Grosshèrzogin dârf sech mènge. Ann dât passt îech alles esö gutt zesummen, dass ê seng Fréd drun huet. Ann elo fänke mir erëscht un ze liewen, gèlt d'Grët, wèll mer gesin, dass alles anenânergräft wë d'Rieder vun èngem Walzwîerk. Dât ênt dreift dât ânert. Jo, Här Präsident, mir Letzeburger hålen zesumme wë Klîeten — jidderê schafft wë a wât e kann — ann den Härrgott sûrgt fir dât ânert. Ann dûfir ruffen ech ann onst Grët: D'Letzeburger Crèche soll liewen hoch! hoch! hoch!

(Sie sangen all zesammen):

Dât rêngste Gléck.

Dât rêngste Gléck kènnt dén elèng,
Dé gier dém âner Guddes dêt,
Dén aus dem Wé drët Dâr a Stèng,
Dass kên sech hölt dru Wonn a Léd;
Dé villes get vum Iwerfloss,
Dén him den Härrgott huet geschèkt;
Dén an der Fréd ann am Genoss
Nach ömmer un dè Arem dèkt.

2.

Sö hûrtech ass e Schmîerz gestöllt,
Dât d'Liewe bâl verbattert hât,
Mat ènger Fréd en Hîerz geföllt,
Op dât sech schonn e Rêf gesât.
Dât ass dë schönst, dë glécklechst Stonn
Ann d'Ierd get bâl dem Himmel glêch,
Wann d'Menschelêft mat hirer Sonn
Dûrchwîermt all Hîerzer, ârm a rêtch.

